

OTORİTE

Otorite'ye inanmama özgürlüğüne sahibiz. (...) Bu redde neden olan, egemen otorite imgeleridir. Bir kutupta, apaçık yanlış olan şu görüşe dayalı paternalist otorite imgesi vardır: Otorite, efendinin kendisine bağımlı olanlara, ona minnet duyup boyun eğmeleri karşılığında, çıkarlarına uygun düş-tüğünde ve kendi koşullarında ilgi göstermesidir. Diğer kutuptaki otorite imgesi “Senin bakımını üstleneyim” tarzındaki her türlü iddiadan uzaktır. Bu, kendi kendisinin bakımını üstlenen bir kişi imgesidir. Bu kişi, kendine hâkim oluşunu, diğer insanlara kayıtsızlığıyla ya da kendini onlardan uzak tutu-şuyla gösterir; bağımlı olanlar açısından en şiddetli kişisel redlerin duygularına yol açmasına karşın bu süreç yanlış olarak “gayrişahsi davranış” diye adlandırılır. Otoriteler, iktidarı elinde tutan ve herkesin gördüğü kişiler olmak yerine etkiyi biçimlendiren kişilere dönüştükçe, bu reddedişlerin kayna-ğı olan kişiler, yani başkalarına karşı sorumluluğu olan ve onlarla yüz yüze iş yapması gereken somut kişiler, modern bürokrasi içinde gitgide daha gizli bir nitelik kazanmaktadır. Bu durumda otorite, başkalarına karşı sorumlulukları olmayan otoriter bir varlık, yüz yüze iş yapm ayan bir etki tüccarı ol-maktadır. Hükümleri hem katı hem keyfi olan bir hâkimdir: “Bakış meselesi”. Onu özgür kılan şeylerden biri de budur.(...)

Richard Sennett

“Otorite”, Çev: Kamil Durand, Ayrıntı Yay. 2. Baskı, ss.130-131

Fotoğraf: Zafer YALÇINPINAR

COCTEAU'YA SAYGI

“Yazarsam rahatsız ediyorum. Film çevirirsem rahatsız ediyorum. Resim yaparsam rahatsız ediyorum. Resmimi gösterirsem rahatsız ediyorum, göstermesem de rahatsız ediyorum! Ra-hatsız etme bende gelişmiş bir beceri... Ölümünden sonra da rahatsız edeceğim. Gide gibi şunları söylemiyorum: ‘Git, aileni ve evini terket.’ Diyorum ki; kal ve karanlıkların içinde kendini kurtar. Bu karanlıkları dikkatle incele. Onları gün ışığına püskürt...”

(...)

Ölümünden sonra bir yazarın günlüğünü okumak, kendisinden uzun bir mektup almış gibi hissettiriyor. Hayatta her şey, aşk bile, ölüme doğru hızla giden bir trende. (...) İnsanın kendi-sinin yaşam ya da ölüm dışında tecrübe ettiği bir durum. Yedi kez en iyi dostlarımı kaybettim, ki bu durum, Tanrı'nın bana farketmeden verdiği yedi armağan demek aslında. bana arkadaş-lık bahşetti. Sonra onu aldı. Sonra yenisini gönderdi. Kedileri, evimi sevdiğim için seviyorum. Kediler yavaş yavaş, evin görünen ruhları oluyor. Müptela olduğum şey kendim değilim, sade-ce bedenim. Doğduğum an ölüm de kalkıp yürümeye başladı. Bana doğru geliyor, acele etme-den. Ölümü görmediyseniz aynaya bakabilirsiniz, orada cam kavanozda vızıldayan arılar gibi dolaştığını göreceksiniz. Ben, her zaman doğruyu söyleyen koca bir yalanım. Size önemli ve üzücü bir haberim var: Ben ölüyüm.

Jean Cocteau

Çev: Futuristika!

renklerin toplu katliamına şahit oldum
karanlıktı
sadece siyah gördü katili

Hakan İşcen

özetle

Öyle çok seviyorum ki seni,
İçinde
Ben de olabiliyorum.

Tayfun Polat

dem-in

an
demlendi
demin

Tayfun Polat

(...)
bak; kara bir oğul gibi bu da
ayna de bana? bir yalan neresinden sevebilir ki hayatı

hiç anlattı mı? gecenin gümüş duruşu
gölgenin hançeriyle zırhın yarıldığını

Nefise Pınar Tetik

bir MEŞALE gibi
yaktı kendini
kendiyile
Buazizi

Zy

Man Ray Çalışması: “Jean Cocteau ve Tristan Tzara”, 1924

Suskunun morfolojisi, içe dönüktür. Devinimi, kendine yönelik bir parçalanmayı ba-rındırır. Dışarı'yla ilişkisi, kendisiyle ilişkisi kadardır; yönelimsiz... **(Hande Edremit)**

5.453 Mantığın bütün sayıları haklandırılabilir olmalıdır.
Ya da daha doğrusu: Ortaya çıkmalıdır ki, mantıkta hiçbir sayı yoktur.
Hiçbir üstünlüklü sayı yoktur.

5.454 Mantıkta hiçbir yanyanalık yoktur, hiçbir sınıflandırma olamaz.
Mantıkta daha-genel daha-özel olamaz.

5.4541 Mantıksal sorunların çözümleri yalın olmalıdır, çünkü bunlar yalınlığın ölçütünü koyarlar.
İnsanlar yanıtları -a priori- simetrik olarak içine kapalı, tam ve düzenli bir kuruluş içinde birleşen bir sorular alanının olması gerektiğini hep sezinlemişlerdir.
İçinde şu tümcenin geçerli olduğu bir alan: simplex sigillum veri.

Ludwig Wittgenstein

"*tractatus logico-philosophicus*", Çev. Oruç Aruoba, YKY, 3. Baskı, s.107

Schocken Books'un Kafka edisyonlarının kapak görüntüleri
(<http://fontsinuse.com/kafka-editions-from-schocken/>)

“Çaça Kolaj Faça” by Emin Karabal

Ağa Musesi, 2010 yılında İsviçre'de “peyzaj artisti” Enzo Enea tarafından yapılmıştır. Arazi, 2.5 dönümlük bir parkın bitişiğindedir ve 14. yüzyıla ait bir manastırın kapsamında bulunmaktadır. Koleksiyon, 2000 çeşit bitki türünü barındırmaktadır. 2000 çeşit bitki türünün yanı sıra 50 türde ağaç bulunmaktadır. Bazıları 130 yıllık ağaçlardır. Ağaçlar, 17 yıl boyunca Enzo Enea tarafından toplanmıştır. Bazı ağaçlar inşaat aşamasında şantiyelerden kurtarılıp müze arazisine taşınmıştır. Müzede hassas bir peyzaj çalışması görünümü sağlamak için ağaçlara bir nevi çerçeve oluşturan yerel kumtaşından duvarlar bulunmaktadır.

Sinem Yalçınpınar

50 Yılın Ardında “İkinci Yeni” Anket Yanıtları'na <http://zaferyal.kuzeyyildizi.com/ikinciyesi2011.pdf> adresinden ulaşabilirsiniz.

Yokoluşlarının ağıtını yazan o kifayetsiz muhterislerle senin ilgilenmeyişinin 2010'lardaki yüzüdür **491...**
BİR “Evvel Fanzin” cakasıdır ve Kadıköy tribidir. Bundan böyle 491, seslidir. SES VER!

<http://zaferyal.kuzeyyildizi.com/491.html>

dortdokuzbir@gmail.com

...yani, nasıl ve nerede olursak olalım / hiç ölünmeyecekmiş gibi yaşanacak...
...böylesine seviyecek bu dünya / “yaşadım” diyebilmen için... (Nâzım Hikmet)

(...)
Rüzgââr
Bırak beni!
(...)
Ağaçların benimle konuştuğu yere
ayağım kaymadan
gidebilsem...

Sustu rüzgâr
Ve insanlar
Ağzımdan fırlayan hortlaklar gibi
Ruhlarını görünmez bir elin
örgüsüyle yamamışlar

Durdum
Yanımda bir çocuk
Yanımda mendil satan
Yanımda elimi uzatamadığım
Elimde mendilde bir çocuk
Elimi uzatamadığım bir mendile
dökülen gözlerim
kan çanakları...

Soluyorum
İnce bir gülüm sanki
Soluyorum
havayı
ipliği gerer gibi
(...)

Güher Gürmen